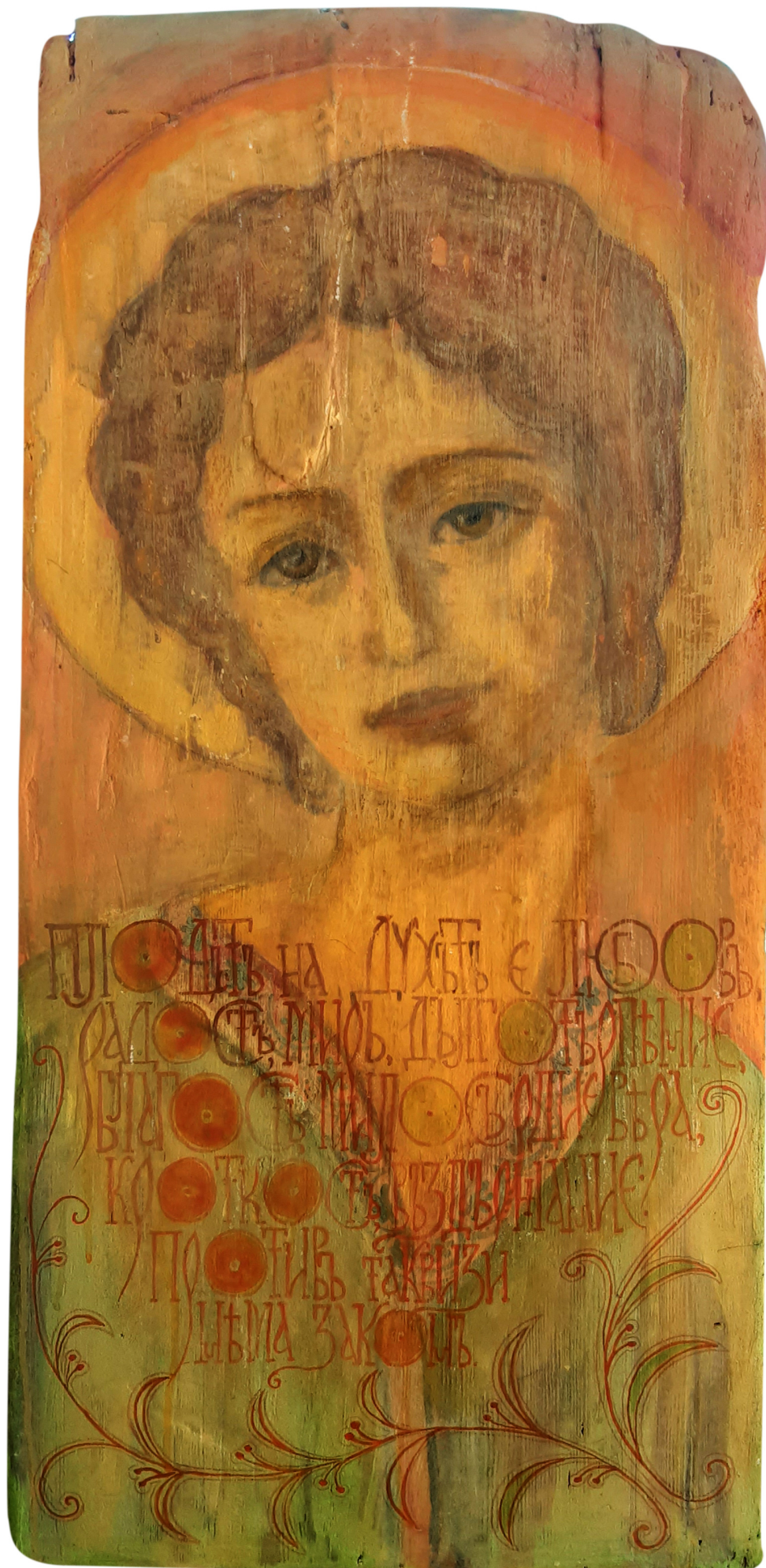

Мворим Заедно!

*”Живота е красив и изобилен,
ге Бог над нази е Всемилостив”*

*Пловдивска братска група
април 2020*

“Плодъ на Духа” Сашо Каранев

A detailed illustration of a branch with several green, serrated leaves. Two clusters of small, round, purple berries hang from the branch. The style is soft and painterly, with a focus on naturalistic detail.

A detailed illustration of a branch from an olive tree. The branch features several elongated, pointed green leaves with visible veins. Interspersed among the leaves are several ripe, purple olives hanging from thin, dark stems. The style is soft and painterly, with a focus on naturalistic detail.

“Животът е красив и изобилен” Мариана Щерева

Животът е красив и изобилен, че Бог над нас е Всемилостив

Господи, Велико е името ти,
Във всеки дъх е Дъхът ти
Във всеки ден е Гласът ти
Твоето смирение е наше вдъхновение
Сърцата ни вечно устремени са
към твоето Благословение!

Благодарим за полета наречен живот
Един полет в твоите Мистерии
Един полет във Изобилната Необятност
Наречена твое Сърце
Една глътка благодат е всяка стъпка приближаваща ни към Теб!

Търсейки те, открихме цялата красота на Вселената и цялата красота я нарекохме хармония и цялата хармония я усетихме като Твоята милост, която ни придружава по всички наши пътища.

И неизброими са добрините ти, неизброими са благините ти, неизброими са лицата ти и ето те, виждаме те навсякъде!

И нашето търсене, не е истинско търсене, защото Ти винаги си с нас.

И щастието ни е пълно и блаженството ни е пълно, и няма раздвоение в Любовта ни.

Само Божията Любов е Любов, и ето тя ни зове. И ние трепетни слушаме, и изпълнени с Мир и Радост политаме в този кристален миг на яснота.

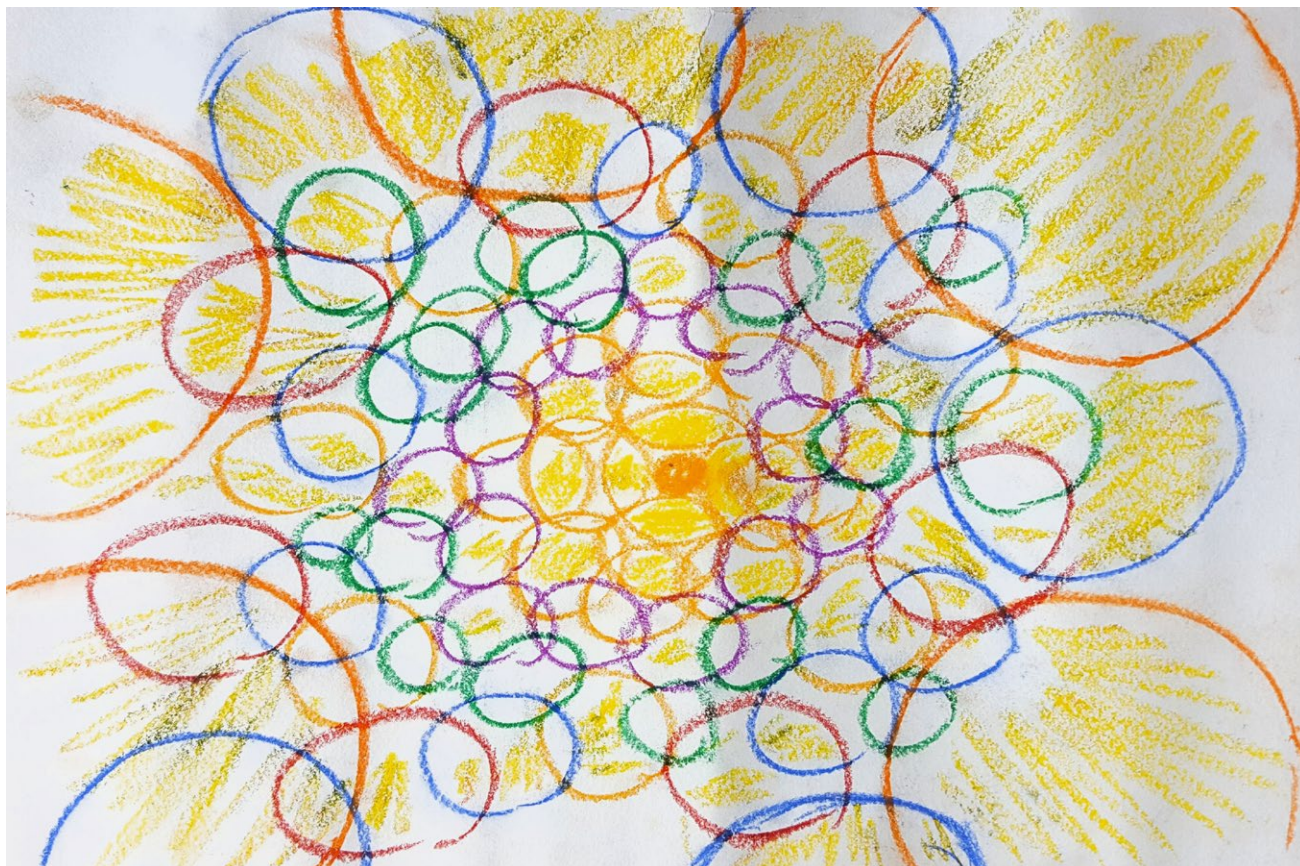
В този единствен миг слушаме сърцето си за Твоите наставления, и ти се молим, води ни, както винаги си го правил, води ни към твоята свята Воля.

Флор де Alegria

С много любов и вдъхновение за всички братя и сестри, които търсят гласът на сърцето си!

Мартин, 4г.

“Заедно в кръга на Паневритмията” Агрезар Русев

Новия ден

Беше късна пролет. Птичките омайваха със своя глас чудната утрин. Малкото селце, стусено в планината, се пробуждаше. Тръгвах за работа. Колата бе паркирана до нашето малко училище.

- Здравей, как е - поздравих учителката по физкултура.

- Чудно нещо става - откакто децата всяка сутрин започват денят си с Паневритмия... вече цяла година няма болни или отсъстващи, а и успехът им хвъркна нагоре - весело отвърна тя и се запъти към играещите малчугани.

Колата летеше към големия град. Пътят минаваше през ниви и плодни градини. Навсякъде кипеше оживена работа. Хората весели и засмени, работеха и пееха... Пролет...

Пристигнах в службата. Започна и моя трудов ден. Часовникът тихо отмерваше изминаващото време. Дойде и часът за почивка. Чашата с ароматно кафе бе в ръката ми.

- Интересни неща има напоследък - започна разговор един от колегите ми. Тези новите хора, които ни управляват са ми толкова симпатични - работим вече четири дена в седмицата, по магазините се предлага изключително българска храна и стока, градът ни е толкова зелен и чист, транспорта е изцяло електрически. А през дните за почивка почти всички отиваме сред природата, за да отпочинем и да се заредим с енергия...

Часовникът ни напомни за нашите задължения. Някъде отдалеко дочувах думите на една моя любима песен – Сила, здраве е богатство! Започваше новия ден!

Боян Арабаджиев

Единство

Ето я пред нас образува се дъгата,
облива с цветните лъчи на Божията
благодат,
мир, любов и радост внася във сърцата,
единство между видимия и невидимия
свят.

Разумни, светли същества над нази пеят,
в Природата твори се с Божествената
светлина,
семенца на всяка добродетел те в нази сеят,
единство между дух, материя, душа.

Приятел

Нов живот

Душата ми душата твоя ще прегърне
и в огъня блажен ще се стопят,
защото чистото да изгори не може,
а може в нов живот да се родят.

И тогава светкавица ще блесне
и в тъмнината светлина ще се роди,
Зората първа с песен ще посрещнем,
Новият живот в Любов ще съградим.

Приятел

Светлият път

Стъпка по стъпка, дело след дело, добро
след добро,
да служим на Господа с чисто око,
да любим всичко що Бог е създал,
да приложим в живота Високият идеал.

И когато сърцата в едно затуптят
и пътеките се слоят в Светлият път,
яснината разкрива истинската чистота,
да живеем и работим братски в Любовта.

Приятел

***Светило на тялото е окото; и тъй, ако е
окото ти чисто, всичкото ти тяло
светло
ще бъде. Ев. от Матей 6:22***

Дионела, 5г.

Божествена искра

Пламък жив от звездни небеса
Подем, енергия и мощ, трептящ във нашите сърца.
Сътворяващата сила, която движи всичко в света -
тъй ярка, жива, изпълваща душата с лекота.
Притихнем ли тя нежно ни нашепва:
„Любов към всички Божии чада”
Искрата ярка тъй ни води, разкрива свят на Красота
Там ние ще живеем всички братски,
в Мъдрост, Истина и Доброта.
Променя се светът във нас – изпълваме се с Чистота
Пристъпваме със тихи стъпки
в епохата на Любовта!

Людмила

Мина Денева

Възкресение

Възкръсват Душите ни -
жадни
за Любов, светлина,
топлина.

Възкръсват Душите ни -
жадни
за хармония, мир,
красота.

Възкръсват Душите ни,
с Христовото Възкресение -
да живеем, работим,
творим,
с Божествено вдъхновение.

В неделята на Великден

"В неделята на Великден
природата се радва и празнува -
камъните танцуват с огъня,
огънят танцува с водата.
Светът се обновява."

Светла Панайотова

Сътворение

Ще видя ли сбъднати сънища, сутрин целувка на слънце и бледа луна и в
няколко чисти и сини минути - красивото тайнство на две страстни тела.....
Ще видя ли твоите птици в простора, разперели весело сини крила -
мечтите, които не знаят умора, но плуват през облаци, дъжд и мъгла
Ще видя ли лодка, която веслата, превръща на сребърно-сини хриле и
слиза в придънния свят на водата сред нежни корали във пъстро поле
Ще видя ли всичките сини вълшебства, които се раждат от допира в нас?
Докосвай ме нежно! Отново до теб съм Гласът ми е в синьо. И в синьо съм аз.

Иван Крумов

Еложилъ (Жели) 8г.

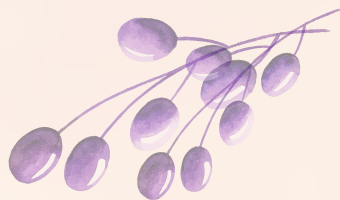
Така надеждно в утро

Така надеждно в утро оголяло
прекарвам своите мечти в лъчи,
да стоплят нежно в зимно одеяло -
ефирно пак в любов да затрепти
надеждата , че всичко прашно, старо
във пролет нова ще се възроди
В сърцето блесва нещо свято,
отвъд пределите на този свят
и в песен тихо, в звуци тайно
запява мантра целият безкрай..
А аз в олтара чиста коленича
сред мириса на хиляди цветя,
и там душата ми в духът се врича
пробудена разбирам , че творя..
Във очите ми растат вселени
и в девственост разкриват красота,
от фината във тях материя
изплитам Ангелските си крила...
И в бъдещото утро пак ще дойда
изваяна в сияйна светлина...,
да нося много радост по Земята ,
да пея и възпявам Любовта.....

Веселина Костадинова

Антоанета Тенова

Красотата и изобилието съществуват в природата

Красотата и изобилието съществуват в природата! Независимо от всичко, което се случва в нашия Живот, Бог е Всемилостив. Тази негова милост ни дава възможност да цъфнем красиво и да дадем изобилно плод като едно дърво. Както в природата съществуват много възможности за изобилие и красота, така е и в човешкия живот.

Идването на изобилието и красотата е един процес, чрез който семката се превръща в дърво, но това трае дълго време. Семката трябва първо да влезне в Земята и да умре, за да израстне в зародиш. Зародишът има нужда от благоприятни условия - светлина, вода, въздух, хранителни вещества и т.н. Но една издънка на дъба не може да стане голямо дърво и да даде плод, защото няма да има достатъчно хранителни вещества и светлина за да се развива под големия дъб. Нужно е издънката да се пресее на друго място, където има достатъчно условия за развитие.

Следователно, братя и сестри, като знаем тези неща нека създадем най-добрите условия за човеците да се развиват, да разцъфнат красиво и да дадат изобилно плодове, от които всички да се ползват. Нека пресеем издънките на място, далеч от големия дъб, където те имат нужните условия за да се развиват. Любовта към хората ще даде условията за красотата и изобилието.

Много е хубаво да мислиш за Бога. Той ми даде словото да го напиша !

Любен Брънзалов

Антоанета Тенова

Отлитат птиците

Отлитат птиците на юг далечен-
 понасят се в танц на своите крила,
 отронва сухите листа позната есен
 и скрива лятото в златна светлина.
 Небето проридава в тиха песен
 и вятърът засвирва в тишина,
 по клоните се сипе дъжд от нежен
 воал тъкан в утробата на любовта.
 Отеква глас в глъбините на душата
 и топъл полъх обгръща моето сърце,
 с невидими ръце от скърбите извайва,
 във всяка клетка - блещукащо в звезди небе.
 Денят проблясва в миг вълшебен,
 че всеки ден се ражда по една звезда
 и с дъх на обич в цветове облечен,
 изгрива лъч - предшестваш хилляди слънца.

Веселина Костадинова

Да възкръсне Любовта

Да възкръсне Любовта въ нашите сърца!
 Да възкръсне Любовта по цялата земя!

Но какво е Тя безъ тревата и цветята,
 Безъ Слънцето, водата.
 Безъ полъха на вятъра,
 Безъ шепота на аромата.
 Безъ песента на птицата въ полята,
 Безъ жуженето на пчелата.

И най- накрая,
 Всичко туй е Рая ,
 Споделено съ усмивката и топлотата на
 приятел- брата!

Да възкръсне Любовта въ менъ и въ тебъ
 сега !

Винаги Любовъ,
 Ивалена

Антоанета Тенова

Пътят към промяната

В едно далечно царство живял един добър цар, решил той да се ожени и се огледал за подходящата годеница в най- близките съседни царства. Не минало много време и вдигнала се сватба, но за беда царицата била прикрита, защото криела от царя своето зло и безчувствено сърце. Изминали няколко години и им се родило момченце. В началото никой не забелязваше разликата, но колкото повече растеше принца се открояваше тази характеристика в него. През деня беше лош, като майка си, а залезише ли слънцето, доброто от баща му се проявяваше.

С отварянето на очите си започваше да пакости, да мисли и върши всякакви злини, но дойде ли нощта започваше да се разкайва и често заспиваше плачейки поради делата си.

Това се повтаряше всеки ден и нощ, събуждайки се безчувствената част от сърцето му го караше да забрави съжалението си и пак се впускаше в невъздържание на злите си инстинкти.

Добрия баща говореше му нежно, да положи повече усилия да устои в доброто, но думите му бяха разбирани едва само през нощта. И царят бързо осъзна, ще има нужда тук от помощ чужда. Той реши да потърси един мъдрец високо в планината, който знаеше всички отговори. Но царицата изпълнена от страх, реши че той разбирайки истината, ще вземе да я убие и реши да го изпревари. Тя изпрати веднага един от своите слуги да тръгне преди царя, да намери мъдреца и да и го доведе, скришно от мъжа ѝ.

И когато слугата на царицата намери мъдреца, преди царя, той му каза:

- Знам защо си тук и знам кой те праща. - казал мудреца- Но преди да направиш това, за което си дошъл, сподели ми, защо служиш на мрака.

Слугата казал:

- Защо на мрака да съм, тя царицата е много умна и толкова находчива...

- Щом е толкова умна, как е възможно да реши, че добрия Цар ще я убие, когато научи истината?. Възможно ли е да е находчива и да забрави, че доброто при никакви обстоятелства не нанасява никого. Ами ти, щом можеш да полагаш усилия да служиш на злото, защо да не можеш със тази енергия да работиш за доброто? Помни, че човек не се определя по това как е сбъркал, а по това как се поправя.

Слугата се почувства разколебан и докато мислеше , какво да прави, дойде царя.

Мъдрецът обясни на царя защо е тук слугата, получи също отговор и защо принца е с таз изява и се учуди, как толкова време не е разпознал каква е жена му.

- Кажи ми мъдрецо,- казал царят - как да успее да помогна на синът ми да избере в себе си само доброто и има ли шанс царицата също да омекоти сърце студено.

Мъдрецът не се забавил със съвета:

- Има един начин, но изисква време и вие като баща ще се наложи да преглътнете любящите си инстинкти.

Царят казал, че ще изпълни всичко.

Тогава мъдреца предложил.

- В подножието на тази планина от северния край ти имаш мина, най- голяма в света. Дори част от работниците живее вътре, казват им пещерните хора. Нека принца да отиде да работи там, като обикновен миньор, без право да излиза от нея. Там да спи и да се труди, за седмица ще изгуби представа, кога е нощ или ден. Тежкия труд ще смекчи непокорството му и мисля това ще подобри нрава. А когато не знае ден ли е или нощ, може да започне да усещате себе си коя сила надделява в него, дали доброто или злото. Но все пак избора какъв да бъде ще остане само негов, защото дори и Бог приема нашия избор поради дарът който ни е дал свободната ни воля!

- А за царицата, -попитал царя-?

- Да, за нея най-доброто лекарство е да използваме майчините чувства, нека събудим в нея тази нежна струна. Получавайки писма от своя клет син, ще предизвика в нея жалост и мъка. Той ще се оплаква от трудностите пред нея, ще я моли за помощ и ще ридае за спасение. Това ще повлияе на капсулованото ѝ сърце, очите ѝ ще се пълнят със сълзи, ще се разкъсва душата ѝ от тревога по него. Но за да има пълен успех делото, вие скъпи ми царю ще доказвате с търпение, снисхождение и подкрепяща обич авторитета си на добър човек. Вие разбирате, че нейната злина произтича от страха, невежеството и обърканите представи на царицата. И понеже безкрайното добро ползва времето, я не насилие, вие ще я насочвате към промяната със собствения пример, който ще и давате.

Защото най- голямото доказателство за истинска доброта е да предложиш себе си в служба на онзи който е паднал в бездната на собствения си мрак, да му покажеш как може да свети и той, да дадеш надежда, че доброто семе може и в неговата нива да покълне. Защото всички сме еднакво обичани от всевишния, тъй както слънцето огрява еднакво и лошия и добрия.

Царя проумя дълбока в себе си тези истини, но доброто му сърце не трепна от тежестта и товара на предстоящата отговорност с която щеше да се заеме. Той вярваше, че всяка саможертва ще му бъде възнаградена в бъдеще, защото душата му беше достигнала до момента в който можеше да се носи единствено и само в чистата безкористна любов.

Тогава Царя се възползва от слугата, който щеше да отвлече през нощта принца и без никой да разбере ще го отведе до мината. А там само управителя знаеше истината, кой е и чрез него да идваха и писмата.

И така плана беше скалъпен, душевната рехабилитация беше започнала. Отначало принца и царицата се отдадоха на бунт с бурно неприемане на ситуацията. Но както всяко нещо оставено в лечебните ръце на времето намери примирение, а после и смирение. Царят дълго време подкрепяше царицата със нежност и доброта в нейната болка примесена с гняв. И когато тя се изморяваше и беше готова да чуе, той често и повтаряше:

- Скъпа моя, когато се смириш и приемеш фактите, ще се успокои съзнанието и сетивата ти ще погледната ситуацията през друг ъгъл. Може би ще успееш да намериш някакъв смисъл в това, ще се появи и отговорът, защо? Тогава знаейки отговорите ще спреш да се измъчваш и когато спреш, ще се появи решението на проблема от само себе си.

И когато царицата се смири и болката я бе преобразила в съвършена доброта, пред царския палат един слънчев ден се появи един миньор с жена си и двете си деца.

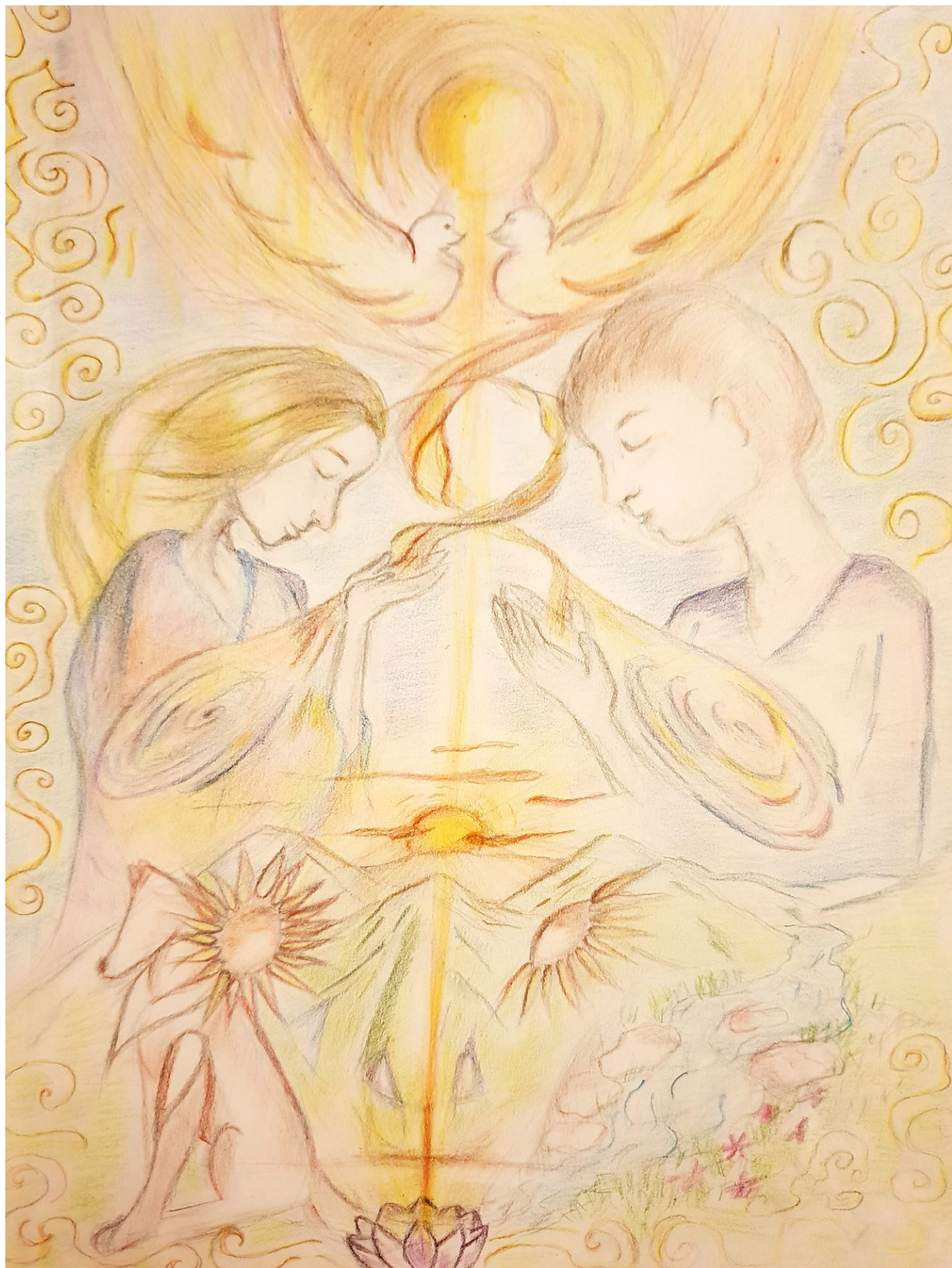
Единственото нещо, което може да ни отведе към промяна е болката.

Единственото нещо което облагородява духа е труда.

Единственото нещо което е подходящо като реакция пред злото е нежност и подкрепа, с пример за смирение. Защото пътят е труден към промяната, но всеки е бил в тази ситуация, кой по рано, кой по късно.

Наня

Meogopa Drazueba

ЗА РАДОСТТА

На път със шарена торбичка,
сложила мъничко храничка,
на учения със страстта
поех да диря Радостта.
Чух, че чудеса тя прави,
помагала на болни и на здрави.
И ето, срещнах румена, засмяна,
мома във хубава премяна.
Попитах я дали познава Радостта -
имала е лек за болестта.
Аз съм Здравето, послушай!
Слънцето ме топли от зори,
ручейт ми пее и зари,
ябълката своя плод ми дава,
всеки миг за мене е забава.
Радостта не съм я срещала комай.
Но вярвам - в мен живее май.
После срещнах хубавица,
чиста, спретната девица.
Моля, търся Радостта,
тайна знаела за младостта.
След малко срещнах нажалена,
мома не толкоз натъкмена.
Познаваш ли, кажи ми, Радостта,
в сърцето си що носи милостта.
Аз Страданието съм, послушй.

Да общувам с други не умея,
покой не зная, не се смея,
съвет от никого не искам,
чувствата си аз подтискам.
Но вчера срещнах Радостта.
Струи от нея благодтта,
усмихва ми се и не пита
защо съм толкова сърдита.
Подръпна ми косите разпилени,
искрят очите й засмени.
Погълната от своята мъка.
не чух аз нейната заръка.
Но нещо заровичка ми в душата,
не стяга ме сърцето, напусна ме
тъгата.

На живота усетих сладостта -
май, в мен живее Радостта.
Навсякъде е тя – учителка, приятел,
на помисли добри е тя сеятел.

Аз съм Любовта, послушай.
Със себе си в хармония живея,
другите обичам и за тях милея,
на цветята аромата обожавам,
на мравката на пътя не заставам.
Радостта не съм я срещала, но знай,
чувствам, в мен живее май.

Жела Николова

Изабела, 3г.

* * *

... Онова най-чистото,
за което няма думи,
То ме върна към живота.
И на тръгване каза, че вече няма да си тръгва...

и остана.

Увайло, 8г.

Животът е красив и изобилен, че Бог над нази е Всемилостив

„А това е живот вечен, дето да познаят Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Исуса Христа, Когото си изпратил!”

Ев. Йоана, 17:3

„Аз съм Пътят, Истината и Животът. Никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене!”

Ев. Йоана, 14:6

„Думите, които съм ви говорил, Дух са и Живот са.”

Ев. Йоана, 6:63

Слънчевият Логос – Духът Христов е източникът на живота. Без Него не би имало живот – нито за хората, нито за малките ни братя и сестри на Земята. Велик живот, Велика жертва и Велики дела е осъществил този Дух, въплътен в тялото на човек, за да помогне на хората да възраснат и осъзнаят себе си като Божи чада.

Ще споделя знание, което е придобито с времето и изпитано чрез светлина в сърцето ми. Ще се опитам да проследя темата за красивия живот на човека, който е свързан с Христос – Божи Син и за милостта на Бога – да изпрати Своя Син като Човешки син.

Животът е красив и изобилен

Човешкото тяло и връзката на човека с Бога

Човекът, създаден по образ и подобие на Бога, както е казал апостол Павел, е онзи, който още е на Небето – първият Адам. Това е първообразът на човека, който е запазен чист и свят, подобен на Бог.

Човекът, създаден от пръст, наречен също Адам, е бащата на сегашното човечество. През много изпитания е преминал и преминава днешния човек. Изграждането на неговото физическо тяло е в голяма степен подпомогнато от силите на тъмнината, за да може то да се формира в материалния свят, който е в най-гъстата материя. Преди човешкото тяло не е било устроено така, то е преминало през много голямо развитие. В началото човекът е бил в постоянна връзка с Бога, без да има развита личност, Аз и лична воля.

Развивайки тялото си в сгъстената материя, човекът изгубва връзката си с Бога, но развива своя Аз. Заедно с развитието на Азът се засилват егоизма, личната воля, личността. Не е изгубено обаче, онова скритото в човека, което е в дълбините му, което знае от къде идва и накъде отива. То е заспало и трябва да се събуди, за да издигне съзнанието отново нагоре, този път за съзнателна връзка с Бога.

Ролята на княза на тоя свят

Земята е била под властта на княза на тоя свят – Сатана. Той е от силите на злото, които също са част от децата на Бога. Те имат своята роля в Космоса и на Земята, неща неведоми за нашето съзнание. Добивайки голяма власт над човека, князът на тоя свят се опива от властта си. Йоан е описал в Откровението си това, когато говори за змея и звяра, които властват над хората и им слагат печати като белег на властта си. Тяхното желание е да покажат само света на злото и страха, да забрави човек произхода си и Божествения си Отец.

Времето им ще изтече, когато армията на Светлите сили окончателно победи и дойдат Новото Небе и Новата Земя, където няма нито плач, нито жалеене, нито болка.

Бог над нази е Всемилостив

Ролята на Слънчевия Логос

Слънчевият Логос - Духът Христов, винаги е работил на Земята, изпращайки Божествени импулси, работейки с пророците и светиите. Той е Синът на Бога, който е дошъл да стане Човешки син, т.е. да влезе в човешко тяло и да дойде до бедните, болните и отритнатите от обществото. Той е изпълнил Божията воля да умре невинен за грешките на хора, да изпие до дъно горчивата чаша на страданието.

Тези действия блокират силата на Сатана, неговата власт отслабва. Разбирайки това, той още повече засилва действията си в този свят, както постоянно виждаме.

Разпятието на Човешкия син е мощен тласък за душата на човека, за събуждането на нейния Висш Аз, който я прави безсмъртна, защото е в контакт с Духа. Тогава човекът изгражда своето безсмъртно тяло – на Любовта, Мъдростта и Истината.

Преди идването на Христос, ученията за безсмъртието на душата са се предавали от учител на ученик чрез посвещение, т.н. мистерии. Това посвещение е било тайно, само за определени ученици, които са били поставяни в спящо състояние, за да приемат знанията от своя учител.

Христос дава чрез учението си възможност учениците в будно състояние да приемат импулси, идеи, образи, които да работят през нощта за пробуждане на спящите сили в тях. Така учениците могат да изработят безсмъртното си тяло и да влизат във връзка с духовния свят.

Безсмъртното тяло на човека

Човекът е създаден с различни тела. Четири от тях се наричат обвивки, защото се разпадат след приключване на прераждането: физическо, етерно, астрално и ментално/ причинно. Останалите три тела са в зародиш все още, те са телата на Любовта, Мъдростта и Истината и образуват безсмъртното тяло на човека, което не се руши.

Възкръсва онзи, който е успял да изгради безсмъртното си тяло. Той съумява след смъртта да дематериализира физическото си тяло и да го превърне в духовно.

На учениците си и на слушателите Христос говори постоянно за Любовта, както и за Себе си, като връзка с нашия Отец. Често е говорил с притчи, за тези, които не са били напълно готови, но ги е подготвял според нивото им.

Христос носи отговорите на много от въпросите, които си задаваме. Ако следваме учението Му, ако пазим заповедите Му, ще пребъдваме в Любовта и Той и Отец ни ще направят обиталище у нас.

Белият овен и черният овен

Приказката за Златната ябълка е образец на мъдростта на нашия народ. Златната ябълка е безсмъртната душа, която търсим и трябва да се преборим с ламята, за да я намерим. В приказката, след като юнакът намира златната ябълка, може да излезе от царството на ламята, когато отиде до два овена – черен и бял, които се борят. Ако падне върху черния овен, той ще го заведе в още по-долна земя, ако падне върху белия – ще го изведе на горната земя. Това са двата овена – прототипа на силите на злото и на доброто.

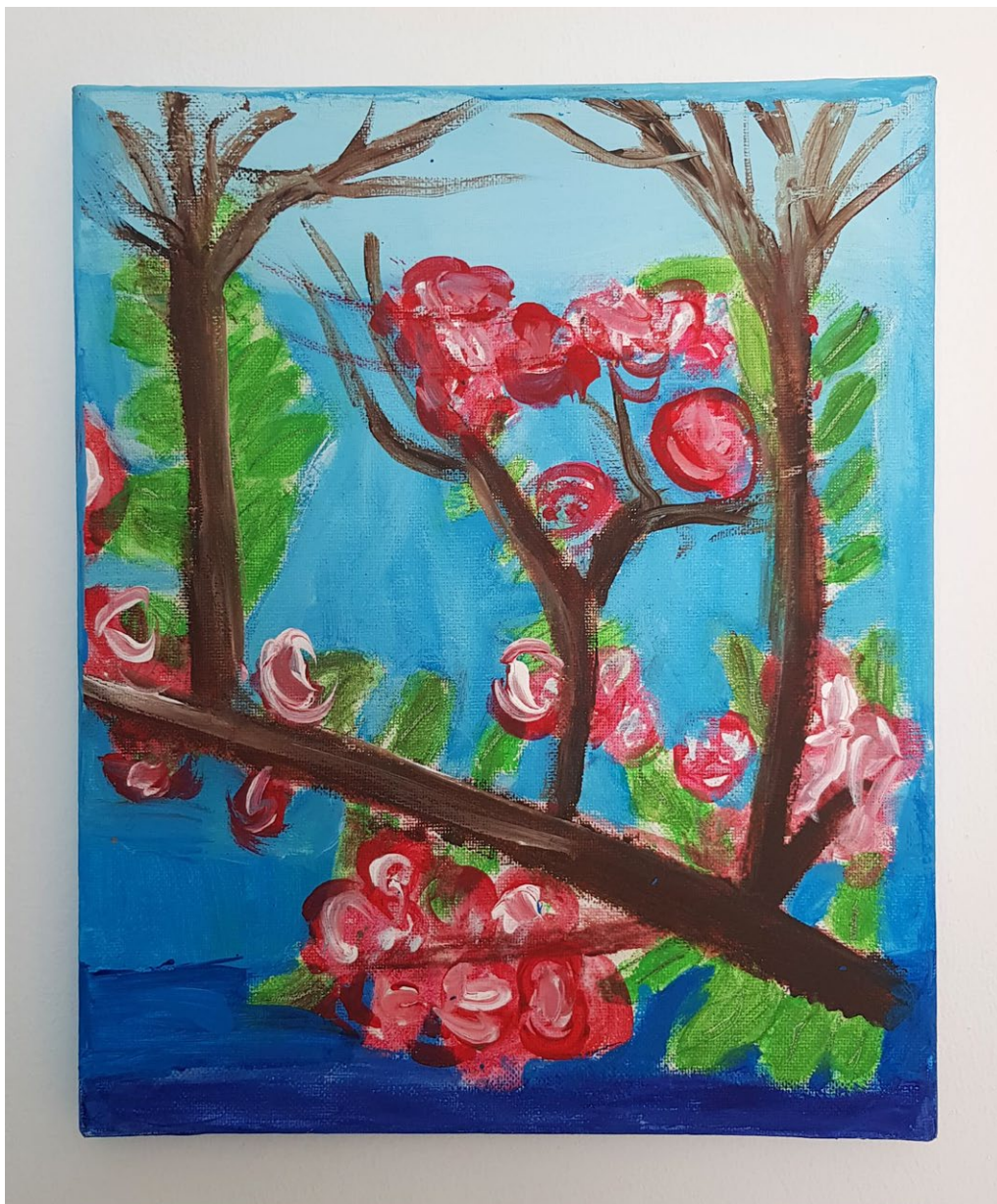
Да търсим белия овен, да работим така, че върху него да паднем, да ни изведе на горната земя, на горното небе.

Запознаването и Единението

Божият Син, който стана Човешки син и в днешното време буди душите, подготвя армията на Светлите сили за битката, която предстои. Да бъдем будни и да носим масло в лампите си, за да сме готови!

Няма по-добро от времето, в което живеем. Условието са такива, каквито трябва да бъдат, те са най-добрите за това, което е необходимо на човечеството. Хората започват да се познават като братя. Единението предстои и Запознаването е първата крачка към него. Да възлюбим ближния, както себе си.

И нека засяваме нивите със семе избрано, да никнат, зреят житни класове. От тези класове ще се роди богата жътва, на която от Небето ще се радват и ще ни подкрепят, докато пораснем!

Тouko, 10г.

сeмeйcтвo Дoбpeвy

Търсене и откриване

Има нещо по Велико
от Любовта на ангелски крила
Която идва и те утешава
в миг на страх и самота.
Има нещо по Велико,
от Мъдростта на светлите звезди
Която идва, просиява във мисли весели
добри
Има нещо по Велико,
от Истината в Космоса една
Която разцъфтява във Душата
и води към безкрайността.
Има нещо Най Велико
Коего сътворило е света
Към Него ти стреми се
Копнеж да е на твоята Душа

Мария Георгиева

*Неспирно се стремя към белотата!
И бяло е небето покрай мен.
Във бели мисли къня си Душата
Един блестящ БОЖЕСТВЕН ДЕН*

Чистота

Очи отвори и съзря
Треви зелени, в тях спящата сърна
До нея флейтата му беше
Изправи се по-тих от вечността
Пристъпи бавно
Наведе се и взе я във ръка

А бистрата вода тъй нежно ромолеше
Застана той до сам брега
Видя с очите си там нея
Със сплетена с жасмин коса

И в чистотата Рада потопа се
Изкъпа се във живата вода
А той засвири - ручей бистър
Роди мелодия на радостта

Дъхът му стана звук
Звукът във песен
И тя разля се в ритъм лек
И слово светло я облеche
Готова бе за своя път во век

Разумни ангели я с пръсти леко уловиха
Отнесоха я към света
В човешките сърца я посадиha
Бе тя зародиша на любовта

А ангелският ум изрече
О, Боже, да прозрем ний нея,
Дай ни ти сърца
Ти разум дал си ни безбрежен
Сега разкрий ни любовта

И флейтата отново извор стана
Но този път звукът се трансформира в светлина
И влезе в ангелското тяло
Там оживя във топлина

Сърната се разбуди и надигна
И влезе в чистата вода
Докосна Рада и отмина
И сля се, потопа се, самата стана чистота

А Рада взор извърна
Небето тя погали със очи
Благодари за радостта, че може
Да чуе флейтата с първите лъчи

Ивайло, 8г.

Водолейско

Живея в стъклените къщи!
Зад хълма огрян от Светлина.
И май там никой не се мръщи,
Слънце грей от заранта
И уличките са зелени,
покрити с детелина и трева
На къщите стените оцветени,
с различни цветове или дъга!
И няма дворове, огради
Цветя растат във собствена среда
Птици, катерици, пеперуди
Над прозорците
надничат...Веселба!
Живея в стъклените къщи!
Елате ми на гости ..У дома!

Мария Георгиева

Вихър

Въртя се в безкрайния вихър
От цяла вечност или може би миг
Пъстри картини се сменят пред мен
Понякога цветовете са топли и ярки
Друг път студени и нежни
Или пък черно-бели, контрастни
Всякакви
Идват и си отиват
Остават само за миг
Никога повече
Никога не се повтарят
Един шарен вихър...
Някога страдах, когато картините си
отиваха
Отчаяно се борех да ги задържа
Протяхах безпомощно ръцете си
Но в тях оставаше само студен
въздух
Проклинах безсилието си
Плачех и дори сълзите отлитаха
надалеч
Вече спрях да се боря
Предадох се
Не протягам ръце, а ги разпервам
Усмиввам се на вятъра
А той ме гали нежно, любящо
Не страдам за красивите картини
Правя ги свои
Пазя ги като ценни съкровища
Дълбоко в светая сетих на сърцето
Там те ме топлият, дават ми сила
И са завинаги на сигурно място
Затова и се наслаждавам на бурния
спектакъл в пълен покой
Нося се смело по течението
Сливам се с вихъра на живота
Вярвам му безусловно

Мина Денева

В далечно царство, в незнайно господарство, сред високи букови гори, в малка схлупена къщурка, със своята малка козичка, с кученцето бяло и котенцето Мяу-мяу, живял старец белобрад, мъдър, умен и добър. Обичал планината, хората, птиците и цветята, но на сърце му били най-много малките нежни, обични дечица.

Нещо обаче се случило.

Страшна беда сполетяла малкото селце, долу в полите на планината. Зли хали вилнели в селцето. Нямало ги вече пойните птички, нямамо ги малките сърнички, животните измрели, житата по полята изсъхнали, хората едвам-едвам оживели. Ден след ден ставало все по-лошо. Какво да правят? Загубили и ума, и дума хората...

Група смелчаци, малки дечица решили да отидат при стареца в планината, да му разкажат за бедата.

Тръгнали, вървели, вървели в студ и мраз и ето ги пред вратата на мъдреца:

-Дядо, дядо, посрещни ни, с топла питка нагости ни. Ние сме твои врени приятели, идваме при теб за помощ и съвет.

-Ха, добре дошли, дечица – усмихнал се в този миг старецът и разтворил широко благородното си сърце.

Нахранил ги с топла, вкусна питка, с чубричка от билки в гората. Успокоили се децата и едно през едно започнали да му разказват за бедата, сполетяла тяхното село. Слушал мъдрият старец. Мъка пронизала душата му от болката на децата.

-Що да сторим, дядо? Моля те кажи ни как да спасим селото, хората, птиците и цветята, всичко живо?

-Има решение, деца, но се иска смелост, храброст за тази страшна беда.

-Дядо, дядо, я кажи, всичко бързо ти ни разкажи. Ще сторим каквото трябва.

-Там далече, през девет гори и планини, високо, високо се намира Царството на мъдростта. В него живеят трите феи. Трудно се стига до там, трябва смелост, мъдрост, бързина, защото се минава през гората на злите хали. Никой досега не е успял да ги победи. Те се страхуват само от смелите хора. Слушали децата, унесени от разказа на стареца.

Едно момче рекло:

-Аз, аз ще отида в Царството на мъдростта, ще взема ключа на знанието и ще го донеса на хората.

-Добре, детенце мило, Бъди благословен. Тръгвай и бъди много внимателно.

Полетяло момчето с вихрена бързина. Не усещало нито студ, нито страх. Минало през царството на злите хали. Те от страх път му сторили. И ето го детето пред златните порти на трите феи. Отворили му вратата, посрещнали го с много любов, видели колко е смело и храбро и преди да сподели мъката си защо е дошло при тях, те вече знаели за страшната беда.

Едната фея греела в златна светлина, другата била в сребърна, а най-малката в слънчева. Те харесали малкото, смело и храбро дете, готово да умре, но да спаси всичко живо в селото, дали му най-бързия кон еднорог. Полетяло момчето в вихрена бързина и ето го в селото при своите, със златен ключ в ръка.

Станало чудо! Грейнал ключът с Небесна светлина и всичко оживяло. Запали пойните птички, оживели малките тревички, пеперудки хвъркали навред. Житата вдигнали главички и се поклонили на слънчевите лъчи. Хората запели, весело заиграли. И селото се спасило от бедата, защото всички били единни. Благодарили на стареца, на феите и на малкото дете и рекли:

-Мили, хора по земята, вечно благодарете за всичко на съдбата.

Стават чудеса, когато хората имат благородни, мили и обични сърца!

Широк поглед. Красота

Погледнах към реките, стремящи се към
великото море,
към изворчето малко, даващо на всички от
сърце.

Погледнах към полето с нежните тревички
и цветя,
посещавани от пеперуди и пчелички, чисти
като малките деца.

Погледнах към гората и високи върхове,
издигащи се в небесата, от които се
откриват нови светове.

Погледнах и на горе, към безбройните
планети и сълца.

Колко мъдрост има в тях и вечна светлина.

Погледнах вътре в мен, в моя малък свят.
Едно сме всички в Него и Бога, Любовта
познах.

Погледнах в теб, в твоя космос и разбрах,
Бог е всичко и на всъде и от радост засиях.
Погледнах и в безкрая с трепета на моята
душа.

Благодаря Ти, Боже, че живея в тази
красота!

Приятел

Любов е

Любов е, когато птичката сутрин се буди
и с благодарствена песен живота тя люби.

Любов е, когато самодива в гората
на скитника гали с песен душата.

Любов е, когато загубиш пътя в тъмата
и светъл лъч от Небето озари ти следата.

Любов е, когато си гладен, но и последния
залък с брата разделяш
и без никой да знае доброто споделяш.

Любов е, когато горе на Небето
готовите работят за да порасне детето
и търпеливо се чакат в едно да се слоят
и на душичките нови ще помагат да греят.

Любовта и радостта раждат мира,
Любовта е сила създала света.

Приятел

Маги, 5г.

Бояна, 10г.

Хайде да се изгубим

Хайде да се изгубим в тази гора!
Тя е толкоз добра за целта -
голяма, дълбока, с много вода.
Ела да се изгубим в тази гора -
с пътечки, по които ще срещнем
добри същества;

с малки планетки - капчици роса;
с много светлина и много тъмнина.
Не се страхувай, ела!
Добре е да се изгубим точно в тази гора.

Ти ще се изгубиш в мен,
аз ще се изгубя в теб.
Но не бой се и ела.

После аз ще се намеря в теб
и ти ще се намериш в мен.

Но първо ела да се изгубим
в тази тъмно-светла,
добра приятелка - гора.

Непознат Ангел

Възкресение

Вятър вее – отвява тъжни мисли,
плисва дъжд - измива ядни скърби,
грейва Слънце – изтрива дребни
сълзи.

Душата свободна, волна политна,
на облака бял доволна притихна.
Погледна отгоре Земя пременена,
с меки одежди, пъстри стъкмена.
Бистри потоци, чисти препасала,
с буйни дървета, зелени тя втасала
в чудната пролет да се натъкми.
Гледа душата - хората весели,
грижи неради, тежки овесили.
Песни чудесни, омайни запели,
танци небесни, сияйни подели.
Радва се тя на мира благодатни.
На живото Слово Христово съратни
братя, сестри се радно прегръщат.
Деня благословен в миг те
превръщат
в празник свещен. Земята загръщат
с мисли красиви.

Христос от Небето завръщат.
Гледа Той света обновен,
дава на всички мощен подем
към Бога да тръгнат честити,
засмени,
надежда да вдъхнат на Земята
блажени.
За туй Възкресение, Боже, мечтаех –
помсли душата – ето, изтраях.
Хиляда години се Тебе молих,
да славя и търся не се уморих
и сега вече открих.
Сбъдна се Твойто Обещание Свише-
Земята пое по нови кръгове висши.

Жела Николова

Жорко, 8г.

Слънце мило

Слънце мило,
Слънце златно,
Как ни грееш ти прекрасно!
Сутрин галиш ни косите,
Вечер милваш ни душите
И заспиваме си всички
Като малки, волни птички!

Ж.К

О, природо

О, природо мощна,
Ти толкова добра,
Ти даряваш на Земята,
Радост, мъдрост, красота!
Ти деца създаваш,
Хора, птици и цветя,
О, природо мощна,
Ти толкова добра!
Мили хора погледнете
Таз неземна красота
И пред Бога вий поклон сторете
В този миг, сега!

Ж.К

*Споделено Вдъжновение
за Духовно Единение!*

Благодарим!